

[Inger Merete Nordentoft.]

atomvåben og andre masseødelæggelsesvåben, og dette forbud må garanteres gennem streng kontrol, som både omfatter de våben, der offentligt er optalt og opgivet, og formodede våben og våbenlagre.

3) at de fem stormagter ligeledes må enes om en gradvis og kontrolleret reduktion af alle våbenarter. Verdensfredsrådet går ind for en nedrustning med 30 til 50 pct. af de indregistrerede våben inden udgangen af 1952 og foreslår, at omfanget og tidsfristerne for reduktionen af de forskellige våbenbeholdninger og af våbenproduktionen bliver fastlagt under hensyn til det nuværende rustningsniveau, de nuværende beholdninger og den nuværende produktion af våben såvel som til befolkningstallet, grænsernes udstrækning og karakteren af det enkelte lands forbindelsesveje.

Dermed må den højtærede udenrigsministers betænkelighed ved Sovjetunionens formodede forspring være imødegået.

Verdensfredsrådet foreslår endvidere, at vedtagelsen af denne internationale overenskomst må følges af en almindelig optælling af alle våben samt indførelse af international kontrol med, at overenskomsten overholdes.

Dette brev rummer forslag, som gør ret og skel til begge sider, og vil derfor kunne skabe tryghed både i øst og vest. Der er i dag mulighed for en reel forhandling om afspænding, men denne mulighed kan kun blive til virkelighed, hvis begge parter viser vilje til at komme hinanden i møde. Derfor er det vigtigt, at enhver, der føler sit medansvar for folkenes fremtid, nøje følger forhandlingerne i Paris, så folkenes fredslængsel ikke endnu en gang bliver bedraget af dem, der nægter at medvirke til freden.

Det er, som om det ikke er gået op for den højtærede udenrigsminister, at halvdelen af jordens befolkning har en anden mening om disse problemer end han, og at der kun kan blive fred, hvis kommunister og ikke-kommunister samarbejder på lige fod derom. Krigsforberedelserne har kastet dødens skygge over vort folk. Måtte det være en advarsel til os om at besinde os og søge at trænge igennem avisernes papirtæppe frem til sandheden bag de farlige fraser.

Det er ikke nok som den højtærede finansminister at håbe, at krigen kan undgås. Det virksomste middel mod krigen er at finde frem til sandheden om modsætningen mellem USA og Sovjetunionen og bagefter at bringe denne sandhed videre. Men det kræver anstrengelse at trænge ned til sandheden, for alle er tilbøjelige til at tro det,

deres øjne læser i aviser og tidsskrifter, og det, deres ører hører i radioen. Men det er dog bedre i dag at sætte sine kræfter ind på at finde sandheden end i morgen at skulle græde over krig. Freden på jorden kan vindes, men kun hvis vi alle kæmper derfor.

Udenrigsministeren (*Ole Bjørn Kraft*):

Må jeg have lov til til indledning at sige et par ord om det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen berørte, nemlig om selve debatten her, om, hvem der havde ønsket den, og hvad årsagen var til, at de demokratiske partier havde stillet deres forespørgsel. Den kommunistiske ordfører mente, at grunden var den, at man ønskede at komme forud for den kommunistiske forespørgsel. Forklaringen er mere enkel. Forklaringen er den, at der i modsætning til dengang, det kommunistiske parti stillede sin forespørgsel, nu virkelig forelå en situation, hvor det var rimeligt at spørge regeringen om de forhandlinger, den havde deltageret i, og de resultater, som forelå, da der jo nu skulle træffes visse beslutninger som resultat af disse forhandlinger.

Men det fører mig til endnu en gang, som jeg har gjort det ved nogle tidligere lejligheder her i tinget at understrege, at det ville være meget nyttigt — hvis jeg må have lov til at gøre det som en henstilling til tinget —, om der blev foretaget sådanne ændringer i forretningsordenen, at det ikke var nødvendigt at stille forespørgsler med hele det apparat, som så let følger med en forespørgsel, d. v. s. således at der i forretningsordenen blev åbnet adgang for ministeriet og dets enkelte medlemmer til, når man fandt det fornødent, at give en beretning til tinget, uden at det i og for sig i alle tilfælde behøvede at medføre en diskussion. Jeg har forstået, at man har det sådan i andre parlamenter, vist også i det norske storting, at en af ministrene, som regel udenrigsministeren, når han ønsker det, kan få lejlighed til at give tinget en orientering om regeringens syn på det ene eller det andet spørgsmål. Hvis en sådan mulighed fandtes, er jeg overbevist om, at ministeriet ville have benyttet lejligheden nu til at fremsætte sine synspunkter og også andre lejligheder, og så behøvede man jo ikke at have konkurrencer løbende om, hvem der skulle komme først med en forespørgsel.

Nu var der forøvrigt det ejendommelige ved den kommunistiske forespørgsel, at den kom på et tidspunkt, hvor for det første jeg ikke var hjemme, men deltog i de forhandlinger, man spurgte om, og hvor der-